

единствено, непреривно цѣло, за да образувате истинския човѣкъ, да познаете, какво въ сжщностъ е човѣкътъ. Значи, хората се дѣлятъ на анатомисти, физиолози, биолози, психолози, идеолози. Хората се дѣлятъ още на млади и на стари. Ние наричаме млади онѣзи, които се занимаватъ съ любовта, а стари, които се занимаватъ съ добродетелта. Младиятъ говори повече за сърдцето, а стариятъ — за ума; младиятъ гледа повече къмъ изтокъ, все иска да получи нѣщо. Стариятъ гледа къмъ западъ и казва: Както слънцето залѣзва, така и азъ трѣбва да напусна тази земя. Младиятъ и стариятъ се различаватъ и по стремежитѣ си: младитѣ вървятъ отвѣнъ-навътре, а старитѣ — отвѣтре-навѣнъ.

Когато говоримъ за добрия животъ, ние имаме предъ видъ уравнивяване силитѣ на любовта съ силитѣ на добродетелта. Доброто действува въ всички човѣшки прояви. Ти не можешъ да бждешъ добъръ, ако не мислишъ, ако съзнанието ти не е пробудено. Както любовта не подразбира само чувства, така и доброто не подразбира само правене на добро. Чувството, желанието е само едно течение отвѣнъ-навътре, но не е любовъ. Желанието не подразбира завършенъ процесъ. Запримѣръ, детето поглежда къмъ едно дърво и пожелава да си откъсне една ябълка. То започва да мисли, какъ да задоволи желанието си. На помощъ му иде мисълта. То намира камъкъ, удря една ябълка, навежда се къмъ